

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 11Csp/132/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8123210428
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Wildeová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2024:8123210428.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Ivetou Wildeovou v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, 082 52 Zlatá Baňa, Zlatá Baňa 68, zastúpená: JUDr. Igor Šafranko, advokát, 089 01 Svidník, Sovietskych hrdinov 163/66 proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom 811 09 Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35807598, zastúpený: JUDr. Katarína Hegedúšová, advokátka, 841 05 Bratislava, Majerníkova 3/A, IČO: 42185190, o primerané finančné zadostučinenie a prísl., takto

rozhodol:

- Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni 200 Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.
- Žalobu v prevyšujúcej časti z a m i e t a .
- Žalobkyňa m á voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, ale len z prisúdenej istiny.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa žalobou z 14.11.2023 sa domáhala primeraného finančného zadostučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa vo výške 1.125,60 Eur. Žalobu odôvodnila tým, že v spore verenom na tomto súde pod sp. zn. 9Csp/115/2022 bola ako spotrebiteľka úspešná žalobou o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 225,60 Eur a tiež o určenie neprijateľnosti dvoch zmluvných podmienok. Odcitovala z odôvodnenia rozsudku súdu I. inštancie zo dňa 20.10.2022, ktorým bolo jej žalobe vyhovené pri týchto výrokoch a poukázala tiež na sankčnú a relutárnu funkciu primeraného finančného zadostučinenia. Vo vzťahu k určeniu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru žiadala priznať 300 Eur, za bezdôvodného obohatenie sumu 225,60 Eur (teda vo výške sumy, o ktorú sa žalovaný bezdôvodne obohatil na jej úkor) a za každú neprijateľnú zmluvnú podmienku uplatnila 300 Eur.

2. Žalovaný so žalobou nesúhlasil. V písomnom vyjadrení uviedol, že žalobkyni žiadna ujma nevznikla, podľa jeho názoru primerané finančné zadostučinenie je potrebné chápať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu a to len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné napraviť inak. Poukázal tiež na články 2 ods. 1, 2 CSP a článok 5 CSP a žiadal zohľadniť aj ľahostajnosť žalobkyne pri uzatváraní zmluvy, voči ktorej nemala žiadne výhrady. Uplatnenú výšku považoval za neprimeranú, nezodpovedajúcu účelu daného inštitútu, ktorým je pôsobiť preventívne naprieč existujúcich spotrebiteľských vzťahov.

3. Žalobkyňa v replike uviedla, že v právoplatnom rozsudku tohto súdu č.k. 9Csp/115/2022-151 bolo konštatované, že žalovaný porušil viaceré normy spotrebiteľského práva. Pre vznik nároku na primerané finančné zadostučinenie postačuje samotná hrozba ujmy spotrebiteľa a nie jej vznik. Citovala pritom závery z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR 6Cdo/127/2017 a Krajského súdu v Prešove 7Co/26/2010

zo dňa 23.5.2013. Poukázala na to, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia má naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany spotrebiteľa a preto nepostačuje pre naplnenie sankcie predchádzajúci rozsudok v základnom konaní, ktorý je len následkom porušenia povinnosti žalovaného. Požadovanú výšku finančného zadosťučinenia považovala za primeranú vzhľadom na postoj žalovaného, ktorý nechce niesť zodpovednosť za porušenie svojich zákonných povinností. Zdôraznila, že konaním žalovaného jej vznikla aj materiálna ujma, uplatnením jej legitímneho nároku v súdnom konaní bol zasiahnutý jej rodinný rozpočet. Žalovaný nenáležitým prostriedkom procesnej obrany naťahoval súdne konanie a sťažoval psychické vypätie žalobkyne. Poukázala na viaceré súdne rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, ktorý nepriznal len symbolickú výšku primeraného finančného zadosťučinenia a ktoré vychádzali z výšky hrozacej ujmy spotrebiteľa. Uviedla, že žalovaný napriek mnohým súdnym rozhodnutiam neustále používa nekalé obchodné praktiky a vo veľkom rozsahu porušuje spotrebiteľské práva.

4. Žalovaný právo na dupliku nevyužil.

5. Súd vykonal dokazovanie písomnými vyjadreniami strán, spisom tohto súdu 9Csp/115,22 a zistil tento skutkový stav:

6. Žalobkyňa uzatvorila so žalovaným 12.9.2016 zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorou jej žalovaný poskytol bezúčelový spotrebiteľský úver 500 Eur za úrok vo výške 125,60 Eur a poplatok za expresné spracovanie úveru 100 Eur. Žalobkyňa sa zmluvou zaviazala vrátiť žalovanému 725,60 Eur v 12 mesačných splátkach dohodnutých v zmluve. V tej bola tiež uvedená odplata vo výške 0.

7. Žalobkyňa zastúpená advokátom žalobou podanou na tomto súde zo dňa 4.8.2022 žiadala určiť bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetného úveru, ako aj o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 225,60 Eur a neprijateľnosť viacerých zmluvných podmienok. Konanie sa viedlo pod sp. zn. 9Csp/115/2022. Rozsudkom zo dňa 20.10.2022 súd určil, že predmetný úver je bezúročný a bezpoplatkový, zaviazal tiež žalovaného vydať žalobkyňi bezdôvodné obohatenie vo výške 225,60 Eur s úrokmi z omeškania 5% ročne od 18.8.2022 do zaplatenia a napokon určil neprijateľnosť zmluvných podmienok uvedených v predmetnej zmluve v znení: „poplatok za expresné spracovanie úveru vo výške 100 Eur“; „dolu podpísaný spotrebiteľ vyhlasuje, že súhlasí s obsahom tejto zmluvy, bol oboznámený so všeobecnými podmienkami poskytnutia spotrebiteľského úveru, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať“. Súd určil neprijateľnosť aj ďalšej zmluvnej podmienky uvedenej vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru a to v znení. „v prípade ak spotrebiteľ bude v omeškaní s niektorou splátkou 7 dní a viac, zaväzuje sa túto omeškanú splátku uhradiť do rúk mandatára (pracovníka obchodnej služby – POS) v hotovosti spolu s paušálnymi nákladmi na osobné plnenie omeškanej splátky vo výške 25 Eur za každý jeden prípad omeškania. V prípade, že spotrebiteľ je v omeškaní so splatením 4 po sebe nasledujúcich splátok alebo len časti po sebe 4 nasledujúcich splátok, zmluvné strany sa dohodli, že spotrebiteľ má právo, ak uhradí poplatok vo výške 30 Eur a zároveň uhradí 4 omeškané splátky alebo časti 4 omeškaných splátok opätovne platí v zmysle tejto zmluvy“.

8. V odôvodnení rozsudku súd poukázal na chýbajúcu povinnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. b/ zákona č. 129/2020 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a to absenciu dátumu narodenia žalobkyne v zmluve a poukázal tiež na nesprávnu výšku odplaty, ktorá je povinnou náležitosťou podľa § 9 ods. 2 písm. j/ citovaného zákona a to aj po zohľadnení § 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., keďže pri úroku 32,49% nemohla byť odplata 0%. Výrok o vrátení bezdôvodného obohatenia žalovaného súvisel s tvrdením v žalobe, že za úver 500 Eur žalobkyňa zaplatila žalovanému 725,61 Eur. Rozsudok o všetkých týchto výrokoch vyhovujúcich žalobe nadobudol právoplatnosť 11.5.2023, keďže bol v tejto časti potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove 12CoCsp/5/2023-262 zo dňa 13.4.2023. V uvedenej veci bolo len jedno pojednávanie, na ktorom sa síce žalobkyňa zúčastnila, ale nebola vypočutá.

9. Je nepochybné, že zmluva o úvere uzavretá medzi stranami je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

10. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

11. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

12. Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

13. Podľa 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

14. Základným zákonným predpokladom úspešného uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia je porušenie práva alebo povinnosti podľa osobitných predpisov slúžiacim na ochranu spotrebiteľa (napr. zákon o ochrane spotrebiteľa, o spotrebiteľskom úvere, o finančných službách na diaľku, osobitné ustanovenia § 52 až 54 Občianskeho zákonníka).

15. Judikatúra sa v prípade nárokov uplatnených na primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. ustálila v tom, že základ nároku je daný, pokiaľ bol spotrebiteľ v predchádzajúcom spore úspešný pri uplatnení porušenia jeho práva ako spotrebiteľa. To uviedol aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.1.2019, keď konštatoval, že účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Žiadnu inú podmienku, aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje.

16. Ten istý záver vyplýva aj z uznesenia Najvyššieho súdu SR 1Cdo/107/2021 zo dňa 28.2.2023, ktorý taktiež uviedol, že jedinou podmienkou priznania práva na primerané finančné zadosťučinenie je úspech spotrebiteľa v súdnom konaní bez ohľadu na to aké právo spotrebiteľa bolo porušené. V prípade, ak je spotrebiteľ v základnom konaní úspešný, či už ako žalobca pri domáhaní sa svojho práva, alebo ako žalovaný pri bránení svojho práva, naplnia sa tak podmienky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.

17. Akceptujúc princíp právnej istoty upravený v článku 2 ods. 2 CSP súd preto rešpektuje vyššie uvedené vyslovené právne závery. Keďže žalobkyňa ako spotrebiteľka bola v predchádzajúcom spore úspešná voči žalovanému, keďže v rozsudku jednoznačne boli konštatované porušenia povinnosti žalovaného ako dodávateľa voči žalobkyni ako spotrebiteľovi tým, že súd určil neprijateľné zmluvné podmienky a tiež vyhovel žalobe o vydanie bezdôvodného obohatenia, je základ nároku na primerané finančné zadosťučinenie daný.

18. Súd sa domnieva, že významné pre posúdenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je to, o aké vážne porušenia práva spotrebiteľa išlo. Musí sa vychádzať z konkrétnych skutkových okolností, prihliadať na závažnosť a intenzitu protiprávneho konania žalovaného, intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov a na subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu.

19. Súd pri určení výšky finančného zadosťučinenia musí zohľadniť všetky okolnosti konkrétneho prípadu a stanoviť výšku v súlade so zákonnou požiadavkou primeranosti. Základným účelom primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 vety tretej zákona č. 250/2007 Z.z. je predovšetkým satisfakcia žalobcu ako spotrebiteľa, čo vyplýva zo samotného názvu tohto inštitútu

„zadosťučinenie“. Keďže však zaplatenie finančného zadosťučinenia pre povinný subjekt spôsobuje finančnú ujmu, má poskytnutie finančného zadosťučinenia aj sankčnú povahu, ktorá je však druhoradá a teda nepochybne plní len vedľajšiu úlohu, keďže primárnou je satisfakcia žalobcu. Udeľovanie sankcií je vecou trestného a správneho konania nie občianskoprávneho konania. Ak spotrebiteľ argumentuje dosiahnutím odradzujúceho účinku na dodávateľa, aby nepoužíval neprijateľné zmluvné podmienky, to môže dosiahnuť podnetom na správne konanie, ktoré v prípade žalovaného by bolo v právomoci SOI a tento orgán by bol oprávnený uložiť žalovanému (v prípade zistenia používania neprijateľných zmluvných podmienok) nie malú sankciu. Pokiaľ však spotrebiteľ túto možnosť nevyužije, potom sa javí, že jeho cieľom v skutočnosti nie je odradiť žalovaného od používania neprijateľných zmluvných podmienok, ale o získanie majetkového prospechu na jeho úkor, s čím nie je možné sa stotožniť. Finančné zadosťučinenie určuje súd svojou vlastnou úvahou, pričom súdna prax pri rozhodovaní o jeho výške je rôznorodá. Prisudzovanie vyšších súm finančného zadosťučinenia súd považuje za favorizovanie sankčnej funkcie daného inštitútu, s čím nie je možné súhlasiť. Pokiaľ žalobca poukazuje na niektoré súdne rozhodnutia o priznaní vyšších súm finančného zadosťučinenia súd uvádza, že existujú aj viaceré rozhodnutia o priznávaní finančného zadosťučinenia v rozsahu 50 – 100 eur s čím sa stotožnil aj Krajský súd v Prešove napr. v rozsudku 6CoCsp/20/2021 zo dňa 14.12.2021, 11Co/87/2019 zo dňa 27.2.2020 alebo dokonca Krajský súd v Prešove zmenil rozsudok súdu I. inštancie a priznal len 50 Eur rozsudkom 9CoCsp/49/2020 zo dňa 25.3.2021 alebo 17CoCsp/32/2020 zo dňa 29.9.2020. Rozdielne názory na daný inštitút závisia od posudzovania jeho zmyslu a účelu.

20. Súd nezdiera názor, že by výška primeraného finančného zadosťučinenia pri rozsudku o vydaní bezdôvodného obohatenia mala byť priznaná vo výške bezdôvodného obohatenia. Výška bezdôvodného obohatenia v prípadoch fikcie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru sa totiž odvíja od výšky úveru a dĺžky jeho splácania, ktoré veriteľ nastavuje predovšetkým podľa požiadavky samotného dlžníka, čím teda spotrebiteľ žiada a dostane vyšší úver a s dlhšou dobou splácania, tým pri fikcii o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru dochádza k vyššej sume bezdôvodného obohatenia veriteľa na jeho úkor. Preto súd nepovažuje sa spravodlivé, aby primerané finančné zadosťučinenie sa odvíjalo od výšky tohto bezdôvodného obohatenia, ale podľa súdu rozhodujúce je posúdenie vážnosti porušenia povinnosti dodávateľa vo vzťahu k spotrebiteľovi a to isté porušenie by malo byť postihované tou istou výškou finančného zadosťučinenia. Súd pritom musí vychádzať pri stanovení výšky finančného zadosťučinenia z konkrétnych okolností daného prípadu. Pokiaľ ide o rozhodnutie súdu o vydaní bezdôvodného obohatenia, k tomu došlo pre neuvedenie dátumu narodenia žalobkyne v zmluve, čo súd nepovažuje sa vážne pochybenie žalovaného. Nesprávny údaj o nulovej odplate v zmluve je síce zavádzajúci, ale zároveň v zmluve bolo jasne uvedené akú sumu musí žalobkyňa celkovo zaplatiť žalovanému. Za vážnejšie pochybenie súd považuje stanovenie poplatku za expresné spracovanie úveru vo výške 100 eur, keďže aj súd v predchádzajúcom konaní konštatoval, že zo zmluvy nevyplýva v čom spočíva toto expresné spracovanie a či vôbec bolo v hospodárskom alebo inom záujme žalobkyne tento poplatok zaplatiť, aby sa dostala rýchlejšie k úveru. Za túto neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá však súvisí aj s výrokom o bezdôvodnom obohatení žalovaného v dôsledku fikcie o bezpoplatkovosti úveru súd považuje za primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100 Eur. Za ďalšie dve neprijateľné zmluvné podmienky ohľadom vyhlásenia spotrebiteľa o súhlase so zmluvou a všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru a o jeho záväzku na plnenie paušálnych nákladov za osobný výber omeškanej splátky súd stanovil finančné zadosťučinenie po 50 Eur, teda spolu 100 Eur zohľadňujúc to, že tieto zmluvné podmienky žalovaný voči žalobkyňi nepoužil. Celkovo teda považoval finančné zadosťučinenie vo výške 200 Eur za zodpovedajúce zákonnej požiadavke primeranosti a naplňajúce funkciu satisfakcie pre žalobkyňu, ktorá do určitej miery bola naplnená aj predchádzajúcim rozsudkom a vrátením bezdôvodného obohatenia žalovaného. Súd nepovažuje za opodstatnené tvrdenie žalobkyne o nejakom jej psychickom vypätí v dôsledku predchádzajúceho konania vzhľadom na jej zastúpenie advokátom a po zohľadnení toho, že žalobkyňa na pojednávaní ani nebola vypočutá. Podobne súd nesúhlasí s tým, aby finančné zadosťučinenie bolo žalobkyňi poskytnuté aj v dôsledku výroku o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, nakoľko tento bezprostredne súvisí s výrokom o vydaní bezdôvodného obohatenia, o ktorom by súd musel rozhodnúť aj v prípade, ak by žalobkyňa nepožadovala samostatným výrokom určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. S poukazom na vyššie uvedené dôvody súd preto považoval za primerané finančné zadosťučinenie vo výške 200 Eur a v prevyšujúcej časti žalobu ako neopodstatnenú zamietol.

21. O nároku na náhradu trov konania bolo rozhodnuté podľa § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP. V danom prípade výška prisúdenej istiny závisela od úvahy súdu a preto súd vychádzal zo záveru, že

žalobca bol v spore úspešný a z toho dôvodu mu priznal nárok na plnú náhradu trov konania, ktorý sa bude odvíjať len od výšky prisúdenej istiny. Súd totiž nezistil žiadny dôvod pre aplikáciu § 257 CSP, ktorý možno použiť len výnimočne.

22. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Prešov písomne v 2 vyhotoveniach, okrem výroku o vylúčení veci na samostatné konanie. V odvolaní sa uvedie ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka. Ďalej sa uvedie proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané. Rozsah v akom sa rozhodnutie napáda môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 364 C.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 C.s.p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 C.s.p. odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 C.s.p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.